

Z cizích revuí.

PEŠADISKO-ARTILERISKI GLASNIK, roč. 1933, čís. 3.

A.: Organizace praktických cvičení kursu pro důstojníky dělostřelectva.

Pokračování návodu k vypracování námětů a k řešení taktických úloh ve formě velitelských cvičení na mapě. V tomto článku probírá autor rozkazy a činnost velitele dělostřelectva předvoje v době, kdy pěchota útočí na nepřátelské krycí postavení a kdy ho dobývá, dále pak v době, kdy jí toto postavení slouží jako východisko k útoku na hlavní postavení nepřítele, jakož i za útoku na toto postavení. Autor nezapomíná ani na otázky střelecké a popisuje činnost velitele dělostřeleckého oddílu při provádění přípravy ke střelbě a za střelby samotné.

Pplk. v. v. Ivan L. Matagić: Výcvik a výcvikové programy.

Autor vychází ze zásady, vyložené v úvodě, že jediné výchova a výcvik, postavené na solidní základy důkladné přípravy a soustavné, promyšlené činnosti, mohou přinést žádoucí výsledky. Všeobecným plánem výcviku a výchovy pro každou složku branné moci, vydávaným každoročně ve „Vojenském úředním listě“ (na rok 1933/34 viz „Službení vojni list“ 1933, čís. 10), stanoví ministr vojska a námořnictva rozsah časový a materiální. Výcviková látka, obsah učiva jest jen z části rozdělen na jednotlivá období výcviku. Podle těchto všeobecných směrnic nelze přistoupiti přímo k zpracování podrobného programu zaměstnání, které připravuje výkonný činitel, velitel roty. Proto autor, když uvážil všechny možnosti, dospívá ke konečnému návrhu, aby k této přípravě a řídicí činnosti byli přiřazeni i představitelé dalších velitelských stupňů, a to velitel pěchoty, velitel pluku a praporu. Ti všichni mohou mít značný vliv na hospodárné využití času při výcviku, a to již svými více méně podrobnými výcvikovými programy. Rozděliv celý výcvikový rok na dvě základní části — první, která obsahuje období základního výcviku, výcviku družstva a čtyry, a druhou, zahrnující výcvik roty, praporu a pluku, podle okolností až po závěrečná cvičení — uvažuje dále autor o poměru jednotlivých období v části první a navrhuje na základě svých zkušeností toto časové rozdělení: základní výcvik 56% pracovní doby, výcvik družstva 24% a výcvik čtyry 20%, při čemž jde o dobu od 1. dubna do 31. července. — Autor se ovšem nespokojuje řešením těchto zásadních otázek teoretického rázu, nýbrž přikročuje v dalším k praktickým ukázkám výcvikových rozvrhů všeobecných i podrobných, které třídí výcvikovou látku podle obsahu, důležitosti předmětu a maximální délky času, potřebné k nácviku, a to k ukázkám obojí formy, v tabulkách i v slovním výčtu s kalkulací doby, z nichž první způsob doporučuje velitelům vyšších stupňů, kdežto druhou formu velitelům výkonným, kteří z nich mohou snadno zpracovávat své týdenní programy zaměstnání.

Plk. dr. Lj. Ivković: Použití dělostřelectva v rychlé divisi.

Dokončení překladu studie generála italské armády Claudia Trezzaniho.

Plk. Z. Z.: Topografická příprava ke střelbě dělostřelectva.

Dokončení úvahy o způsobech topografické přípravy ke střelbě, při čemž si autor zvláště všímá postupu činnosti velitele baterie.

Pplk. Pavle J. Begović: Příklad organizace styku a spojení v divisi za útoku.

Článek učitele styku a spojení ve škole pro důstojníky hlavních zbraní, spojovacím plánem, zpracovaným přednostou spojovací služby divise, upravujícím technickou stránku použití jednotlivých pojítek, stanovícím klíče pro optickou signalisaci, volací značky a délky vln pro radiotelegrafii a radiotelefonii a p.

Kpt. II. tř. Milutin Djuričić: Příklad organizace styku a spojení v pěším pluku za útoku.

Autor, pomocník v učitelské funkci předcházejícího autora, studuje v svém článku činnost středního útočného proudu divise, jež tvoří pěší pluk, podporovaný horským dělostřeleckým oddílem, postupujícího po ose Uložský průsmyk—Pazarić—Trnovo—Sarajevo. Když autor zhodnotil obtíže horského terénu (nadmořská výška 1100—1600 m, Kras) hledá nejvýhodnější využití přidělených pojítek a tyto své úvahy vtěluje jednak v plán spojení velitele pluku, jednak v spojovací plán vypracovaný velitelem spojovací roty. Tyto oba plány nemají však v této úvaze obvyklé své formy, nařízené předpisy, nýbrž každý jejich článek je v zápětí vysvětlen a autorem odůvodněn; tím je však způsobeno, že velmi mnoho stejně nutných ustanovení je pro rozsáhlost článku shrnuto v závěru v několik stručných vět.

Por. tech. zbroj. Jovan D. Marinković: Zapalovač a časování.

Studie o přednostech a nevýhodách spirálového a kroužkového zapalovače, v níž se autor vyslovuje pro kroužkový zapalovač se směsí střední hořlivosti, a to se zřetelem ke střelbě na větší vzdálenosti. Další důvody, které jej vedou k zamítavému stanovisku k výrobě a používání spirálových zapalovačů, jsou tyto: mají balisticky nevýhodný tvar, neboť zvětšují odpor vzduchu a tím zkracují dostřel. Dále jejich výroba vyžaduje zvlášť školeného personálu a delší doby, což má zvláštní význam ve válce, kdy nemáme k ruce ani dostatečně vycvičeného dělnictva ani dostatek času. A konečně jsou mnohem dražší, což má rovněž značný význam.

Pplk. Živan M. Petrović: O velikosti mezer mezi vojsky za pohybné války a o jejich organizaci.

„Mezilehlé prostory“, mezery mezi částmi vojsk jsou v moderních bojích nevyhnutelné; jsou buď zjevem pravidelným, kdy jsou nařízeny přímo rozkazem o zaujetí sestavy, nebo zjevem náhodným, způsobeným terénem na počátku akce nebo v dalším jejím průběhu. K jejich zabezpečení upravuje si jednotka sestavu nebo vysílá zvláštní oddíly zajišťovací. V průběhu přibližování, zjednávání dotyku a konečně útoku dbá velitel praporu, aby konvergentním postupem rot byly rozstupy, pokud to dovolují šířka přiděleného pásma, součinnost se sousedy a terén, zmenšeny. Jsou to zároveň činitelé, kteří mají všestranný vliv jak na velikost mezer, tak i na jejich organizaci. Za všech okolností nesmí se zapomenouti na základní povinnosti všech velitelů, t. j. udržovati nařízený směr a pečovati o styk a spojení.

Pokud jde o touž otázku v obraně, autor podle znění jihoslovanských služebních předpisů rozlišuje obranu rozhodnou, obranu demonstrativní a boj na zdrženou. Ve všech třech případech však organizace mezer jest a musí býti, jak je pochopitelné, v těsné spojitosti s plánem palby a spojení. Obratnou organizací mezer mohou býti pro nepřátele vytvořeny velmi nepříjemné pasti, v nichž byl-li puštěn až na blízkou vzdálenost, může býti křížovou palbou t. zv. „palebných nůžek“ zničen. Zkušenosti z minulých pohybných období světové války ukazují na nespočetné množství příkladů, kdy bylo dosaženo význačného úspěchu obratným využitím neorganizovaných mezer a vsakováním zprvu menších částí, pak využitím tohoto úspěchu většími oddíly a tím často ohrožením hlavního těžiště obrany. „Z toho jasně vyplývá základní povinnost každého velitele, zvláště pak velitele křidelní jednotky, aby dříve nežli vytvoří defi-

nitivní plán palby pro svůj obranný úsek, vešel v osobní styk s velitelem sousední jednotky a dohodl se s ním o organizaci mezery je dělicí. Toto ustanovení platí stejně pro družstva a jejich velitele jako pro roty a prapory a velitele těchto jednotek."

J.: Metoda řízení střelby oddílů na společný cíl.

Autorisovaný překlad článku kpt. v zál. A. Peyrarda z lednového čísla „Revue d'Artillerie“ (roč. 1932).

Pplk. Milivoj I. Durbešić: Polní střelby kulometné roty a jejich provádění.

Polní střelbu roty — jak cituje autor v úvodě a dokazuje v celém svém článku — pokládá jihoslovanský služební předpis pro výcvik ve střelbě za poslední, vrcholnou fázi výcviku, jež je zároveň zkouškou velitelů i všeho mužstva, když prošli jednotlivými obdobímí. Řídicím polní střelby kulometné roty je velitel praporu, jenž vyhledá a prozkoumá zvolený terén, vypracuje námět a účel cvičení, rozvrhne si podle nich manévry terčů a nařídí provést technická a bezpečnostní opatření. Polní střelby kulometné roty se účastní celý prapor, při čemž pěší roty používají cvičného střeliva; podle toho je třeba připravit odpovídající počet cílů. Pokud jde o manévry terčů, je třeba dbát, aby počet jich i cílných byl dostatečný, aby se tak průběh cvičení přiblížil co nejvíce skutečným možnostem a pravé tvárnosti boje. Autor tyto teoretické názory uplatňuje i v popise praktického příkladu polní střelby kulometné roty, provedené za účasti školního praporu a frekventantů kursu pro důstojníky pěchoty dne 31. srpna 1932 na kalinovickém cvičišti. Pisatel, jenž je učitelem nauky o střelbě kulometů v tomto kurse, upozornil čtenáře na zásady v článku vyslovené, jak činí i častěji instruktorský sbor jihoslovanské Pěchotní střelecké školy, jenž je autorem většiny předpisů pro pěchotu. V tomto konkrétním případě spotřeba střeliva činila: 1800 ostrých nábojů 7.92 mm, 20 granátů pro dělo 37 mm, spotřeba cvičného střeliva není uvedena; střelecký výsledek: zasažených cílů 90%, zasažených figur 36%, zásahů celkem 9%, zásahů z děla 37 mm 30%. Se zřením k dosaženému taktickému i technickému úspěchu by kulometná rota podle úsudku autorova svůj úkol v boji splnila.

Por. Mih. Ž. Gligorijević: Pěchota a obrněná auta v budoucí válce.

Nadpis nevystihuje plně obsah článku. Autor totiž, když podal charakteristiku obrněných aut po stránce technické a přítomný stav této otázky — do svého popisu pojal anglický vůz „Vickers-Crossley“, italský „Ansaldo“ a čs. obrněná auta „P. A. II“ a „P. A. III“ (správně vzor 27), s technickými údaji a srovnáním obou typů, při němž se autor mylí, a to pokud jde jak o výzbroj, tvar a rychlost, tak i o jejich vlastnosti — konstatuje správně, že pro své vlastnosti a úkoly, které jim se zřetelem k vlastnostem v boji připadají, tvoří ve většině armád organickou součást vyšších jezdeckých jednotek. Pokud jde tedy o pěchotu, může se zmíniti o ní jen v kapitole o její obraně proti obrněným autům, kde analyzuje a hodnotí možnosti její aktivní obrany zbraněmi a pasivní překážkami. Za nejúspěšnější prostředek aktivní obrany pokládá děla (kulometry) ráže 20 mm, jako Madsen, Oerlikon, Solothurn, Siderius a nájezdne miny, je-li možno je včas na pravděpodobných směrech nájezdu skrytě umístiti, takže právem jeho závěr po této stránce vyznívá v zjištění, že pěšák dnes je slabě a špatně proti této velmi pohyblivé zbraně opatřen. K prostředkům pasivní obrany náleží ovšem vždy palba, připravená na tyto překážky. Rozsah použití obrněných aut značně se rozšířil, když byly nejzávažnější nedostatky odstraněny, a je proto třeba, aby i prostředky obrany byly zdokonalovány a rozmnoženy stejnou měrou.

D. K. S.: „Co mám vědět jako velitel v horách.“

Stručná recenze právě vydané stejnojmenné knihy z pera pplk. M. A. Popoviće.

Pplk. Ivo Stipković: Zdokonalování pěchotní pušky.

Autor na základě bohaté odborné literatury, hlavně německých pramenů, shrnuje v svém článku přehled výsledků pokusné činnosti o zdokonalení pěšákovy pušky, která

vyšla ze světové války nedoceněna a zatlačena do pozadí lehkými i těžkými automatickými zbraněmi, a probírá možnosti změn, pokud jde o systém závěru, tvar vlastní pušky, ráži a tvar střely.

V. B.: Problém mechanisace.

Dokončení rozsáhlé informační studie o celém tomto souboru otázek. V tomto svazku je vylíčeno poslední úsilí konstruktérů amerických, francouzských a italských o konečný typ tanku a dosavadní výsledky pokusů o vyzkoušení zásad organisace mechanisovaných a motorisovaných jednotek.

V. B.: Polní střelba přestřelováním i prostřelováním podle nového italského předpisu pro výcvik ve střelbě.

Překlad studie majora italské armády B. Frenguelliho, uveřejněné v „Revue militaire suisse“.

V rubrice „Novinky a poznámky“ uveřejňuje redakce „PAG.“ originální konstruktivní data o puškovém granátu Madsen M. 1933, o lehkém kulometu S 2-200 systém Solothurn a o španělském lehkém kulometu systém Trapote, dále popis svitciho střeliva pro protiletadlovou střelbu systém Bofors a zprávy o novém dělostřeleckém materiálu (italské protiletadlové dělo, horské dělo Bofors ráže 75 mm, americká houfnice M 1 ráže 75 mm).

Skpt. J. M. Smazal.